

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 207/09-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť C. C., M., zastúpeného advokátom Mgr. J. B., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Trnave č. k. 4 Tos 47/2008-958 z 24. júna 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2008 doručená a 11. augusta 2008 doplnená sťažnosť C. C., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 47/2008-958 z 24. júna 2008.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite, oddelenia vyšetrovania v T. sp. zn. PPz-21/BOK-Z-I-2006 z 26. júna 2006 bolo proti nemu vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy formou spolupáchateľstva podľa § 13 ods. 1 k § 20 k § 144 ods. 2 písm. e) s poukazom na § 140 ods. 1 Trestného zákona.

Uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 106/06 z 28. júna 2006 bol sťažovateľ vzatý do väzby s tým, že sa mu väzba započítava od 26. júna 2006.

Dňa 8. decembra 2006 podal krajský prokurátor vo veci obžalobu. Po podaní obžaloby bolo o jeho väzbe rozhodované na verejnom zasadnutí okresného súdu v rámci predbežného prerokovania obžaloby 20. februára 2007, pričom sťažovateľ bol ponechaný vo väzbe. Toto rozhodnutie bolo krajským súdom 19. apríla 2007 uznesením č. k. 5 Tos 30/2007-698 potvrdené tak, že sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu bola zamietnutá.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že 19. mája 2008 požiadal okresný súd o prepustenie z väzby. Uznesením sp. zn. 30 T 162/06 z 22. mája 2008 bolo jeho žiadosti vyhovené a z väzby bol prepustený. Toto rozhodnutie však napadol prokurátor sťažnosťou, o ktorej rozhodoval krajský súd. Ten rozhodnutím z 24. júna 2008 zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu a v bode II tohto uznesenia uviedol, že žiadosť o prepustenie z väzby zamietla.

Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutím krajského súdu došlo k tomu, že jeho väzba v období od 26. decembra 2006 do 20. februára 2007 bola nezákonná a protiústavná, pretože krajský súd neprihliadol na judikatúru ústavného súdu, ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, lebo po podaní obžaloby prokurátorom o väzbe nerozhodol v primeranom čase, ale urobil tak až 20. februára 2007, v inkriminovanom čase bol preto vo väzbe bez akéhokolvek súdneho rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trnave v konaní pod sp. zn.: 4 Tos/47/2008-958 zo dňa 24. 06. 2008 porušil základné práva C. C. na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu zaručené v čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 24. 06. 2008 sp. zn.: 4 Tos/47/2008-958 zo dňa 24. 06. 2008 zrušuje v časti týkajúcej sa C. C., a Okresnému súdu Trnava prikazuje, aby prepustil C. C. neodkladne z väzby na slobodu.

3. C. C. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7.414,- Sk..., ktorú je Krajský súd Trnava povinný zaplatiť jeho právnenému zástupcovi Mgr. J. B., do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a jej petitu ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom uznesením krajského sp. zn. 4 Tos/47/2008 z 24. júna 2008.

Podľa obsahu sťažnosti však sťažovateľ porušenie označených práv vidí v tom, že jeho zotrvanie vo väzbe v čase od 26. decembra 2006 do 20. februára 2007 nebolo podložené rozhodnutím súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť okrem iného aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 122/02, IV. ÚS 66/02), a tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (*mutatis mutandis* III. ÚS 138/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Taktiež nie je v právomoci ústavného súdu vykonávať hodnotenie dôkazov zistených všeobecnými súdmi a ani vyhodnocovať postup týchto súdov, ktoré z vykonaných dôkazov použili ako podklad na svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň či nemajú za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02).

Ústavný súd konštatuje, že uznesením vyšetrovateľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite, OBOK-Západ, oddelenie vyšetrovania T. č. k. PPZ-21/BOK-Z-I-2006 z 26. júna 2006 bol sťažovateľ vzatý do väzby. V rámci šesťmesačnej lehoty pre prípravné konanie podal v tejto veci okresný prokurátor obžalobu.

Účinky rozhodnutia, ktoré bolo ústavným základom väzby (28. júna 2006), nezanikajú ani podaním obžaloby (8. decembra 2006) a ani uplynutím šesťmesačnej lehoty, od kedy lehota väzby začala plynúť (26. júna 2006). Aj potom, ako sa trestná vec sťažovateľa dostala do štádia konania pred súdom, ústavným základom väzby sťažovateľa bolo rozhodnutie okresného súdu o vzatí do väzby, keďže toto nebolo časovo obmedzené tak, ako sú časovo obmedzené rozhodnutia súdov v prípade predlžovania lehoty väzby. Po podaní obžaloby následne okresný súd v rámci jej predbežného prerokovania 20. februára 2007 rozhodol, že sťažovateľ ponecháva vo väzbe, pretože dôvody väzby trvajú, pričom jeho sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu bola krajským súdom zamietnutá (podobne I. ÚS 59/09, I. ÚS 295/08 a I. ÚS 70/09).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistil absenciu ústavného základu väzby sťažovateľa v namietanom časovom úseku od 26. decembra 2006 do 20. februára 2007, ktorá by viedla k záveru o porušení jeho práv a slobôd (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1

dohovoru) a ktorá by bola dôvodom na zásah do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v jeho prípade. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V neposlednom rade ústavný súd poznamenáva, že 5. decembra 2008 vydal okresný súd príkaz, aby bol sťažovateľ 8. decembra 2008 prepustený z väzby na slobodu z dôvodu, že uplynula maximálna dĺžka väzby.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2009